Dosarul nr. 1-250/2025 /1-25117172-38-1-15082025/ /2025270065/

S E N T I N Ț A
în numele Legii

24 martie 2026 mun. Orhei

Judecătoriei Orhei, sediul Central

Instanţa de judecată în componența:
Preşedintele şedinţei, judecător Eugeniu CIUBOTARU
grefier Diana STOVBÎR

cu participarea:
procurorului Ana CARASEC
părții vătămate Vasile CIOBANU
inculpatului Mihail PLATON
apărătorului inculpatului avocatul Alexandru MACOVEI

judecând în ședință de judecată publică, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în procedura art. 364[1] Cod de procedură penală, de la 15 august 2025 până la 24 martie 2026, cauza penală de învinuire a lui:

Platon Mihail, născut la *****, cod numeric personal *****, originar din r-nul Orhei, satul Isacova și domiciliat în mun. Orhei, str. *****, nr. *****studii medii de specialitate, căsătorit, neangajat oficial în câmpul muncii, anterior condamnat, supus militar, cetățean al Republicii Moldova,

învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal

a c o n s t a t a t:

Platon Mihail la 22 ianuarie 2025, aproximativ la ora 18:00, aflându-se în domiciliul cet. Platon Feodora, amplasat în s. Isacova, r-nul Orhei, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestora, acționând intenționat, fără a deține motive esențiale, urmărind scopul vătămării integrității corporale sau a sănătății, i-a aplicat lui ***** mai multe lovituri cu pumnul în regiunea capului și a coastelor partea stângă, acțiuni violente în urma cărora părții vătămate, Ciobanu Vasile i-a fost cauzat, conform raportului de

expertiză judiciară nr. 202525P0038 din 11.02.2025, fracturi de coaste VII-VIII partea stângă, care se califică ca vătămări corporale medii.

Astfel, prin acţiunile sale intenţionate, Platon Mihail a săvârșit infracțiunea prevăzută de art.152 alin.(1) din Codul penal, adică vătămarea intenționată medie a integrităţii corporale sau a sănătăţii, care nu este periculoasă pentru viaţă şi nu a provocat urmările prevăzute la art. 151, dar care a fost urmată de dereglarea îndelungată a sănătăţii.

În ședința de judecată, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul Mihail Platon a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, și-a recunoscut vina, nu a solicitat administrarea de noi probe, personal prin înscris autentic, a solicitat examinarea cauzei penale în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaște și asupra cărora nu are obiecții.

Procurorul a susținut cererea înaintată de inculpat, nu a obiectat în privința solicitării inculpatului ca să fie examinată cauza în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Audiind părțile la proces, studiind materialele dosarului, constatând că probele administrate la urmărirea penală stabilesc fapta inculpatului și sunt suficiente date cu privire la persoana acestuia pentru a permite stabilirea unei pedepse, instanța de judecată a ajuns la concluzia că declarația personală prin înscris autentic, înaintată de inculpatul Mihail Platon a fost depusă cu respectarea prevederilor art. 364[1] Cod de procedură penală şi a considerat posibil de a fi admisă cu judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Inculpatul Mihail Platon, în ședința de judecată, fiind audiat potrivit regulilor de audiere a martorului, sub jurământ, a declarat că recunoaște vina integral. A declarat că mama lui era invalidă. Aceasta l-a telefonat la 22 ianuarie 2025 și i-a comunicat că Vasile Ciobanu a agresat-o fizic. Când a mers la mama acasă, ușa era încuiată, Vasile Ciobanu i-a dat cheile, iar când a deschis ușa a văzut că mama sa avea semne de violență fizică. A mai observat că se simte rău. A văzut-o pe mama sa bătută de Vasile Ciobanu, s-a enervat și l-a lovit cu pumnii. Admite că în urma loviturilor aplicarte lui Vasile Ciobanu, acesta putea să aibă careva fracturi de oase. Regretă cele întâmplate, este de acord să restituie toate cheltuielile și să execute pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității. A adăugat că Vasile Ciobanu locuiește în casa mamei sale din 2024. În ogradă era prezent și cumnatul său, însă acesta nu s-a implicat în conflict. Vasile Ciobanu a fost internat în spital în acea zi. Loviturile au fost aplicate doar cu mîna.

Analizând declarațiile inculpatului depuse în ședința de judecată, în raport cu cele depuse în cursul urmăririi penale, instanța le reține ca fiind în concordanță cu circumstanțele de fapt ale cauzei, considerându-le veridice.

În afară de declarațiile inculpatului, prezența în acțiunile acestuia atât a elementelor care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate, cât şi a celor care caracterizează latura subiectivă a acestei infracțiuni, este dovedită inclusiv şi prin materialele cauzei acumulate în cadrul urmăririi penale, şi anume:

- *Declarațiile părții vătămate,* ***** care a declarat că la 22.01.2025, aproximativ la ora 12:30, s-a deplasat la magazinul din sat şi a procurat cele necesare, după care a

revenit la domiciliul concubinei, Platon Feodora, el îi zice Dorica, cu care concubina din anul 2014. Acasă s-a luat la ceartă cu concubina din cauza produselor procurate, aşa concubina i-a aplicat două lovituri cu bastonul în regiunea capului, partea dreaptă. Cât îl lovea, a scăpat bastonul jos, aşa că a luat acel baston şi i l-a dat, ea însă se ţinea de gură comunicând că el a lovit-o, aşa ceva nu a fost. A lăsat concubina în casă şi a plecat afară, repara antena de la televizor, în acel timp, aproximativ ora 17:00, la poartă a venit feciorul ei, Platon Mihail şi ginerele, Stici Dmitrii. Ei strigau să deschidă poarta, s-a deplasat în casă să ia cheia, uşa era încuiată din interior, el nu a încuiat, bănuieşte că Feodora a încuiat-o, ei au sărit gardul şi s-au apropiat de el, toţi trei au intrat în casă. Cum a intrat, Mihail a întrebat-o pe Dorica ce s-a întâmplat, nu a auzit ce a răspuns ea şi el deodată i-a aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea frunții. De la lovitură, el a căzut pe patul de alături. Cum era aşa, el a început să îl lovească cu pumnii în regiunea feţei, de la lovituri i-a sărit dintele din faţă şi în regiunea coastei îl lovea tot cu pumnii, partea stângă, nu cunoaşte câte lovituri, însă simţea dureri puternice în regiunea coastelor, erau nişte lovituri puternice. Cum îl lovea, ginerele Dmitrii nu s-a implicat, doar se uita. La un moment, Mihail a încetat să îl lovească şi el a pornit să plece. Pe drum cum se deplasa, l-a ajuns din urmă Dmitrii şi i-a zis să se întoarcă înapoi. A intrat în ogradă, pe pragul casei era Mihail cu Dorica. Dmitrii îi zicea lui Mihail să îl gâtuie, cum se ţinea de gard, Dmitrii îl filma cu telefonul, Dorica l-a lovit cu bastonul peste mâna dreaptă, apoi şi Dmitrii i-a aplicat două lovituri cu pumnul pe umărul stâng. Pe parcurs Dmitrii avea o aţă şi zicea ca să i-o pună în gât, însă Mihail i-a zis că îi ajunge, a intrat în casă şi şi-a luat hainele şi a plecat. A apelat la 112 şi a solicitat ambulanţa şi poliţia. A venit ambulanţa şi poliţia şi l-a dus la spital. Acolo i-a zis că are fracturi de coaste. S-a aflat în spital o săptămână după care a fost externat şi la moment urmează tratament la domiciliu. De atunci se simte rău. Pentru acțiunile lor dorește ca să răspundă Mihail, Dmitrii şi Dorica. (f. d. 25);

- *Declarațiile martorului Balaban Tamara,* care a declarat că, locuiește în s. Isacova, r. Orhei. La data de 22.01.2025, aproximativ ora 19:00, la ea a venit un domn, ea nu îl cunoaşte, i-a comunicat să îi dea telefon să sune la ambulanţă, i-a comunicat că nu îl cunoaşte şi să plece, i-a comunicat că l-a agresat ginerele lui Platon Feodora, i-a zis că l-a lovit la ochi şi i-a fracturat o coastă, era noapte şi la faţă nu l-a văzut. I-a zis să plece şi el a plecat, zicând că se duce să sune. Despre Feodora comunică că locuieşte singură, însă la ea vin uneori bărbaţi, atunci nu cunoştea cu cine locuia (f. d. 41);

- *procesul-verbal de cercetare la fața locului din 22 ianuarie 2025 și tabelul fotografic anexat,* prin care a fost cercetat locul comiterii faptei și anume gospodăria cet. Feodora Platon, amplasată în satul Isacova, r-nul Orhei. *(*f. d. 7-10)

- *Raportul de expertiză judiciară nr.202525E0134 din 14 februarie 2025***,** potrivit căruia la examinarea medico-legală în baza documentelor medicale pe numele cet. ***** anul naşterii ***** s-a constatat: fracturi de coaste VII-VIII pe stânga, au fost cauzate în rezultatul acţiunii traumatice a unui obiect contondent dur, prin mecanism de lovire/compresie, condiţionează dereglarea sănătăţii de lungă durată şi în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare medie a integrităţii corporale; plagă contuză în regiunea parietală dreaptă, a fost cauzată în rezultatul acţiunii traumatice a unui obiect contondent dur, prin mecanism de lovire, condiţionează dereglarea sănătăţii de scurtă durată şi în

baza acestui criteriu, se califică ca vătămare uşoară a integrităţii corporale; excoriaţii pe cap temporal dreapta, au fost cauzate în rezultatul acţiunii traumatice a unui obiect contondent dur, prin mecanism de fricţiune, condiţionează dereglarea sănătăţii nu mai mult de 6 zile, în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare neînsemnată a integrităţii corporale; echimoză la nivelul ochiului drept, a fost cauzată în rezultatul acţiunii traumatice a unui obiect contondent dur, prin mecanism de lovire/compresie, condiţionează dereglarea sănătăţii nu mai mult de 6 zile, în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare neînsemnată a integrităţii corporale. Careva semne caracteristice a obiectului menţionat (baston) nu sunt reflectate pe ţesuturile implicate în leziunile corporale. În momentul cauzării leziunilor corporale constatate s-a acţionat cu o putere suficientă pentru învingerea rezistenţei anatomice a ţesuturilor moi implicate. Constatarea leziunilor în patru regiuni anatomice ale corpului denotă faptul că s-a acţionat cel puţin de 4 ori cu un obiect contondent dur. Luând în consideraţie localizarea anatomică şi caracterul morfologic al leziunilor corporale depistate, producerea acestora în rezultatul căderii propriului corp din poziţie verticală este puţin posibilă. Leziunile corporale constatate dispuse anatomic pe diferite părţi ale corpului sunt accesibile pentru mâna proprie dar mai puţin probabil puteau fi produse de sine stătător. (f.d 48-50)

Încadrarea juridică a faptelor reţinute de instanţă în sarcina inculpatului

Reieșind din prevederile art. 8 Cod de procedură penală, precum şi din art. 21 din Constituţia Republicii Moldova, orice cetăţean beneficiază de prezumţia de nevinovăţie, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condiţiile prevăzute de lege.

Instanța evidențiază că vinovăţia persoanei se stabileşte în cadrul unui proces cu respectarea garanţiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă şi stabilirea vinovăţiei. Sarcina probaţiunii aparţine părţii acuzării. Legea procesual-penală stabileşte că răsturnarea prezumţiei nevinovăţiei sau concluziile despre vinovăţia persoanei despre săvârşirea infracţiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri.

Totodată, Curtea europeană a drepturilor omului, în jurisprudența sa, statuează că, principiul prezumţiei de nevinovăţie impune, între altele, ca, în îndeplinirea funcţiilor lor, membrii completului de judecată să nu pornească de la ideea preconceptă că inculpatul a săvârşit fapta incriminată; sarcina probei revine acuzării şi orice îndoială este în avantajul persoanei acuzate. În plus, acuzarea are obligaţia de a-i preciza persoanei în cauză ce acuzaţii i se aduc – pentru a-i oferi ocazia să îşi pregătească şi să îşi prezinte apărarea în mod corespunzător – şi de a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declaraţie de vinovăţie (Barberà, Messegué şi Jabardo împotriva Spaniei, pct. 77; Janosevic împotriva Suediei, pct. 97). Prezumţia de nevinovăţie este încălcată în cazul în care sarcina probei este transferată de la acuzare apărării (Telfner împotriva Austriei, pct. 15).

La adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată, la pronunţarea unei decizii judecătoreşti de condamnare, prezumţia de nevinovăţie este răsturnată cu efecte erga omnes, iar soluţia

magistraţilor trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăţie, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunţe o soluţie de achitare.

Articolul 152 alin.(1) din Codul penal, stabileşte răspunderea penală pentru vătămarea intenţionată medie a integrităţii corporale sau a sănătăţii, care nu este periculoasă pentru viaţă şi nu a provocat urmările prevăzute la art.151, dar care a fost urmată fie de dereglarea îndelungată a sănătăţii, fie de o pierdere considerabilă şi stabilă a mai puţin de o treime din capacitatea de muncă.

Instanța de judecată, reține faptul că, infracțiunea prevăzute de art. 152 din Codul penal, este plasată de către legiuitor în Capitolul II „Infracțiuni contra vieții și sănătății persoanei", din Partea specială a Codului penal, componența căreia presupune existența următoarelor elemente constitutive.

Gradul prejudiciabil al infracţiunilor contra vieţii şi sănătăţii persoanei decurge din însăşi natura valorilor sociale vătămate sau periclitate.

Obiectul juridic nemijlocit îl constituie relaţiile sociale a căror existenţă şi desfăşurare normală sunt condiţionate de ocrotirea sănătăţii persoanei.

Latura obiectivă a infracţiunii se realizează prin provocarea *dereglării îndelungate a sănătăţii* sau pierderea considerabilă şi stabilă a mai puţin de o treime din capacitatea de muncă.

Potrivit explicaţiilor enunţate la pct.2 al Regulamentului Ministerului Sănătăţii din 27.06.2003 de apreciere medico-legală a gravităţii vătămării corporale (MO, 170-172/224, 08.08.2003), prin „*vătămare corporală*" se înţelege prejudiciul cauzat sănătăţii prin dereglarea integrităţii anatomice a organelor şi ţesuturilor sau a funcţiilor acestora, provocate de acţiunea diferiţilor agenţi externi: mecanici, fizici, chimici, biologici, psihici. Conform pct.21 al Regulamentului precitat, aprecierea gradului de gravitate al vătămării corporale se efectuează în baza criteriilor stabilite pentru fiecare grad de gravitate.

Conform prevederilor art. 67 din acelaşi regulament, vătămările corporale medii pot fi calificate numai în baza următoarelor criterii:

a) lipsa pericolului pentru viaţă; b) lipsa tuturor consecinţelor, prevăzute de prezentul Regulament, cu referinţă la vătămările corporale grave; c) dereglarea sănătăţii de lungă durată; d) Incapacitatea permanentă însemnată de muncă.

Potrivit explicaţiilor enunţate la art. 68-70 din acelaşi regulament, medicul legist, la constatarea caracterului şi duratei bolii sau a dereglării sănătăţii cauzate de vătămarea corporală, reiese din datele medicale obiective, inclusiv concretizate în cadrul efectuării expertizei. *Printr-o dereglare a sănătăţii de lungă durată se subînţeleg consecinţele determinate nemijlocit de vătămare (maladii, dereglări de funcţii etc.), care au o durată de peste 3 (trei) săptămâni (mai mult de 21 zile).* Printr-o incapacitate permanentă şi însemnată de muncă trebuie înţeleasă o incapacitate generală de muncă în volum mai mare de 10%, dar nu mai mare de 33% (o treime).

Latura subiectivă se caracterizează prin intenţie directă sau indirectă.

Subiect al infracţiunii prevăzute de art. 152, este persoana fizică responsabilă care a atins vârsta de 16 ani.

Analizînd probele cercetate în ședința de judecată prin prisma prevederilor art.101 Cod de procedură penală, în virtutea cărora, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, se ajunge la concluzia că în ședința de judecată cu certitudine sa dovedit vinovăția inculpatului, Mihail Platon în comiterea infracțiunii prevăzute la art.152 alin.(1) Cod penal – *vătămarea intenţionată medie a integrităţii corporale sau a sănătăţii, care nu este periculoasă pentru viaţă şi nu a provocat urmările prevăzute de art.151 din Codul penal, dar care a fost urmată de o dereglare îndelungată a sănătăţii, fie de o pierdere considerabilă şi stabilă a mai puţin de o treime din capacitatea de muncă.*

În conformitate cu prevederile art. 99 alin. (2) Cod de procedură penală, probele administrate se verifică şi se apreciază de către organul de urmărire penală sau instanţă.

Corespunzător cu art. 100 alin. (4) din același cod, toate probele administrate în cauza penală urmează a fi verificate sub toate aspectele, complet şi obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe şi verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală, prin procedee probatorii respective.

Potrivit art. 384 Cod de procedură penală, instanţa hotărăşte asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinţei de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentinţa se adoptă în numele legii. Sentinţa instanţei de judecată trebuie să fie legală, întemeiată şi motivată. Instanţa îşi întemeiază sentinţa numai pe probele care au fost cercetate în şedinţa de judecată.

În conformitate cu prevederile art. 389 alin. (1) şi (2) Cod de procedură penală, sentinţa de condamnare se adoptă numai în condiţia în care, în urma cercetării judecătoreşti, vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanţa de judecată şi nu poate fi bazată pe presupuneri.

În lumina prevederilor citate, instanța subliniază că sentinţa de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentinţa de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergenţele apărute au fost lichidate şi apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului. În privința inculpatului a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare.

Prin prisma art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adus la cunoștință atât natura și cauza acuzației, cât și probele pe care se fundamentează acuzația, precum și calificarea juridică care a fost dată faptelor săvârșite de acesta într-o manieră detaliată prin rechizitoriul întocmit.

La adoptarea sentinţei, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1) pct. 1)-4) din Codul de procedură penală, instanţa de judecată trebuie să soluţioneze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întruneşte elementele infracţiunii şi de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracţiuni.

Așadar, în contextul constatărilor relevate mai sus, instanța reiterează și prevederile art. 101 alin. (3); (4) Cod de procedură penală, conform căruia nicio probă nu are o valoare dinainte stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanța de judecată. Instanța pune la baza hotărârii sale numai acele probe, la cercetarea cărora au avut acces toate părțile în egală măsură.

Prin justificarea probelor expuse prin prisma admisibilităţii, pertinenţei, concludenții, utilităţii, veridicităţii şi suficienţei acestora în coroborare cu declaraţiile inculpatului administrate în şedinţa de judecată și a probelor administrate în faza urmăririi penale, instanţa de judecată ajunge la concluzia că vina lui Ursu Vasile Mihail pentru comiterea acțiunilor prejudiciabile constatate a fost deplin dovedită în şedinţa de judecată prin prisma probatoriului administrat în faza urmăririi penale.

În ceea ce privește incidența probelor propuse spre administrare în cadrul procesului de judecare a prezentei cauze, instanţa concluzionează, că acţiunile inculpatului Mihail Platon, întrunesc pe deplin semnele faptei infracționale încadrate în baza art.152 alin. (1) Cod penal, după indicii calificativi *vătămarea intenţionată medie a integrităţii corporale sau a sănătăţii, care nu este periculoasă pentru viaţă şi nu a provocat urmările prevăzute de art.151 din Codul penal, dar care a fost urmată de o dereglare îndelungată a sănătăţii, fie de o pierdere considerabilă şi stabilă a mai puţin de o treime din capacitatea de muncă.*

Astfel, instanţa conchide că, cumulul de probe prezentate în sprijinul învinuirii şi enumerate mai sus, dovedește vinovăţia inculpatului, iar temei pentru a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-a constatat, acestea fiind obţinute cu respectarea normelor de procedură penală şi în ansamblu coroborează între ele, confirmând pe deplin vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii imputate.

Instanța a reținut o stare de fapt conformă cu realitatea şi sprijinită pe interpretarea şi analiza judicioasă a unui probatoriu complet administrat atât în faza de urmărire penală, cât şi în faţa primei instanţe.

Astfel, acțiunile inculpatului Mihail Platon sunt susținute de materialul probator administrat în dosar, constituind un lanţ deductiv, fără discontinuitate.

Din toate probele administrate în cauză instanţa reţine că starea de fapt este cea arătată în actul de sesizare. Reţinerea săvârşirii infracţiunii în sarcina inculpatului u
Mihail Platon atrage pe cale de consecinţă răspunderea penală a acestuia şi necesitatea aplicării pedepsei raportat la pericolul social concret al faptelor incriminate, în vederea restabilirii valorilor sociale ameninţate.

Audiind participanții la proces, cercetând probele prezentate din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, reieșind din limitele învinuirii înaintate, instanța de judecată consideră că, sunt întrunite toate elementele componenței de infracțiune prevăzute la art. 152 alin. (1) din Codul penal, iar vinovăția inculpatului Mihail Platon a fost demonstrată „dincolo de oricare dubii rezonabile”, de aceea acesta urmează a fi recunoscut vinovat și condamnat pentru infracțiunea comisă.

Individualizarea şi stabilirea pedepsei inculpatului

Conform art. 61 alin. (1) și (2) Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor ce au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

La stabilirea pedepsei instanța de judecată ia în considerare prevederile art. 75 alin. (1) Cod penal, potrivit cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ţine cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerinţele de care instanţa de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei şi la aplicarea ei persoanei vinovate de săvârșirea infracțiunii. Individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi a pedepsei penale.

Pedeapsa este echitabilă, când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune. Ca urmare, instanţa indică că, pedeapsa penală este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea săvârșirii de noi infracţiuni atât de către condamnat, precum şi de alte persoane, or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.

Astfel, instanța menţionează, că pedeapsa se consideră echitabilă când aceasta impune inculpatului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale. De asemenea, urmează a se consemna că, la individualizarea pedepsei în privinţa inculpatului, trebuie avut în vedere faptul că infracţiunea săvârşită de către aceasta este una ușoară.

În acest punct de analiză, instanța ţine să mai specifice că, raţionamentul care poate condiţiona aplicarea pedepsei penale, are la origine persoana inculpatului şi comportamentul acestuia până la săvârşirea infracţiunii, atitudinea şi modul de manifestare a acestora în fazele de urmărire penală şi de judecare a cauzei faţă de infracţiune, cum vinovatul îşi apreciază fapta social periculoasă, conduita bună, stăruinţa depusă pentru a înlătura rezultatul infracţiunii sau pentru a repara paguba pricinuită şi comportarea sinceră în cursul procesului.

Instanța reține că inculpatul Mihail Platon prin declarațiile date în ședința de judecată a menționat că este de acord cu stabilirea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității. Totodată, apărătorul Alexandru Macovei a atras atenția că inculpatul este caracterizat pozitiv, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, nu dispune de antecedente penale, prin urmare a solicitat stabilirea unei pedepse minime sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

La caz, componența de infracțiune prevăzută de art. *152 alin. (1) din Codul penal, prevede pedeapsa în formă de* muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de pînă la 5 ani.

În această ordine de idei, instanţa de judecată conchide că, infracțiunea comisă de către Mihail Platon, face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, inculpatul a recunoscut vina în totalitate, cauza fiind examinată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Privind persoana celui vinovat, instanţa atestă că inculpatul la locul de trai se caracterizează negativ, la evidenţa medicului narcolog şi psihiatru nu se află, anterior a fost judecat, antecedentul penal fiind stins (f.d.70;71;73;75).

Drept circumstanțe atenuante, conform art. 76 din Codul penal, instanța va reține căința sinceră.

Totodată, recunoașterea vinovăției de către inculpat care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate valorifica ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleiași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

Circumstanțe agravante în conformitate cu art. 77 din Codul penal nu au fost stabilite.

În conformitate cu prevederile art. 80^1 alin. (1) din Codul penal, aplicarea pedepsei în cazul judecăţii pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunităţii sau cu închisoare.

Astfel, inculpatul Mihail Platon beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege, în temeiul art. 80^1 Cod penal.

Respectiv, noile limite ale pedepsei, care sunt pasibile aplicării față de inculpatul Mihail Platon pentru comiterea de către acesta a infracțiunii prevăzute la art. 152 alin. (1) Cod penal, determinate potrivit art. 80^1 alin. (1) Cod penal, urmează a fi stabilite după cum urmează: de la 150 la 180 de ore sau cu închisoare de pînă la 3 ani și 9 luni.

Ținând cont de cele descrise, de persoana inculpatului, de poziția ultimului vis-a-vis de pedeapsă, de poziția părții apărării, de concluziile acuzatorului de stat, precum și de circumstanțele în care s-a produs şi a fost comisă infracțiunea, ***reieșind din prevederile art. 80^1 Codul penal,*** instanța consideră că realizarea scopului pedepsei penale de reeducare a făptuitorului şi de prevenire a comiterii de către acesta a unor noi infracţiuni

poate fi atins prin stabilirea inculpatului, Mihail Platon, a unei pedepse sub formă de 180 ore de muncă neremunerată în folosul comunităţii.

Corpuri delicte

Conform prevederilor art. 385 alin. (1) pct.13) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunea privind soarta corpurilor delicte.

Soluționând soarta corpurilor delicte în condițiile art. 162 Cod de procedură penală, se atestă că în prezenta cauză penală, corpuri delicte nu au fost recunoscute.

Cheltuielile judiciare

Potrivit prevederilor art. 385 alin. (1) pct. 14) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunea privind cine şi în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

Astfel, în ședința de judecată acuzatorul de stat a solicitat să fie încasat din contul inculpatului Mihail Platon cheltuielile de judecată expuse în raportul de expertiză judiciară nr. 2025E0099 din 04 februarie 2025 și nr. 202525E0134 din 14 februarie 2025, în sumă totală de 640 (șase sute patruzeci) lei (f.d.45-46, f.d.47-50).

Conform prevederilor art. 227 alin. (1) din Codul de procedură penală cheltuieli judiciare sînt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfăşurări a procesului penal.

Potrivit alin. (3) a aceleiași norme, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Alineatul (3) a normei indicate este o normă generală şi nu obligă statul să suporte cheltuielile, ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acţiunilor organului de urmărire penală şi pentru a nu condiţiona termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părţile în proces.

Luând în considerare prevederile art. 229 alin. (1) din Codul de procedură penală, conform cărora cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului, instanța consideră că cerința procurorului privind încasarea din contul lui Mihail Platon în folosul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 640 (șase sute patruzeci) lei, este una întemeiată.

În acest sens, instanța de judecată reține că potrivit hotărîrii nr. 31 din 17.01.2003 cu privire la aprobarea Regulamentului Centrului de Medicină Legală pe lîngă Ministerul Sănătății, art. 47, ” În cauzele penale, cheltuielile ocazionate de expertiza medico-legală sînt suportate de Centru din mijloacele bugetare prevăzute pentru anii respective” și potrivit legii nr.1086 din 23.06.200 cu privire la expertiza judiciară, constatările tehnico-științifice și medico-legale, art. 34, alin.3 ”În cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sînt achitate din bugetul de stat, cu excepţia cazului prevăzut la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală al Republicii Moldova”.

Astfel, în acest context, solicitarea procurorului cu privire la încasarea de la inculpatul Mihail Platon în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 640 (șapte sute patruzeci) lei, urmează a fi admisă.

Măsura preventivă

Potrivit art. 395 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, în dispozitivul sentinţei de condamnare trebuie să fie arătată dispoziţia privitoare la măsura preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.

În cadrul urmării penale, în privința lui Mihail Platon nu a fost aplicată măsură preventivă.

Astfel, avînd în vedere că s-a stabilit pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, instanța nu consideră necesar de a aplica vreo măsură preventivă în privința inculpatului Mihail Platon.

ACȚIUNEA CIVILĂ

Potrivit art. 387 alin. (1) și (3) Cod de procedură penală, odată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge.

Prin ordonanța din 12 februarie 2025, Vasile Ciobanu a fost recunoscut în calitate de parte vătămată (f. d. 24), pe faptul cauzării acestuia a leziunilor corporale medii.

La caz, deși atît la etapa urmăririi penale, cît și în cadrul cercetării judecătorești, lui Vasile Ciobanu clar i-a fost explicat dreptul de a depune o acțiune civilă privind încasarea prejudiciului material și moral ultimul nu a uzat de acest drept, invocînd că o va face ulterior, după cuantificarea prejudiciului și intrarea în vigoare a prezentei sentințe.

În contextul celor enumerate supra, conform prevederilor art. 7, 8, 67, 75-77, 80^1, 152 alin. (1) Cod penal, art. 341, 364^1, 384, 385, 389, 392-395, 397 Cod de procedură penală, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e:

Platon Mihail, născut la *****, cod numeric personal *****, se recunoaște vinovat și se condamnă pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal şi cu aplicarea art. 80^1 Cod penal, i se stabilește pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 180 (una sută optzeci) ore.

Inculpatul Platon Mihail este obligat ca în termen de 5 zile, după ce sentința va deveni executorie, să se prezinte la organul de probaţiune în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul, pentru supravegherea executării pedepsei.

Se explică inculpatului Platon Mihail că munca neremunerată în folosul comunităţii constă în antrenarea condamnatului, în afara timpului serviciului de bază sau de studii, la muncă, determinată de autorităţile administraţiei publice locale, munca neremunerată în folosul comunităţii se executată de la 2 la 4 ore pe zi, iar în cazul condamnatului care nu este antrenat în activităţi de bază sau de studii, la solicitarea sau la acordul acestuia – până la 8 ore pe zi, iar în caz de eschivare cu rea-voinţă a condamnatului de la munca neremunerată în folosul comunităţii, ea se înlocuieşte cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunităţii.

Se încasează de la Platon Mihail, născut la *****, cod numeric personal *****, în beneficiul statului, cheltuielile judiciare legate de efectuarea rapoartelor de expertiză judiciară nr. 025E0099 din 04 februarie 2025 și nr. 202525E0134 din 14 februarie 2025 în mărime de 640 (șase sute patruzeci) lei.

Sentința cu drept de recurs la Curtea de Apel Nord în termen de 15 (cincisprezece) zile de la pronunțare, prin intermediul Judecătoriei Orhei, sediul Central.

Președintele ședinței, judecător /semnătura/ Eugeniu CIUBOTARU

Copia corespunde cu originalului, judecător Eugeniu CIUBOTARU